

Vörösmarty félig!

2008.03.01-ét írunk. Szombat van. Este, miután a vihar kitombolta magát, nem csekély aggodalommal tértem nyugovóra. Hallgatva a szél zúgását, azon elmélkedtem, vajon reggelre lesz-e még tető a fejem fölött.

Vasárnap korán ébredtem. Az első aggódó, túrázni vágyó telefonáló érdeklődött, hogy megyünk-e? Megyünk – válaszoltam – majd meglátjuk mi lesz!

Mire felértünk Gyöngyösre, már sütött a nap. Az útszéli lesodródott ágakon és pocsolyákon kívül más nem emlékeztetett a természeti erők tombolására.

Heten vártuk a buszt Gyöngyösön, hogy elvigyen Parádsasvárra. Hét bátor, önkéntes akarta végigjárni a Vörösmarty Mihály Jelvénytérző emléktúrát, ami 22 km hosszú 610 m szintemelkedéssel párosítva. Öt helyen kell pecsétet szerezni az útvonal igazolásához, és egy kitűzöt, valamint felejthetetlen emlékeket kap a teljesítő ajándékba. Az út különlegessége, hogy 1829-ben Vörösmarty Gyöngyösről gyalog indult el harmadmagával Parádra fürdeni. Majd visszafelé jöttében jól megázott.

Parádsasvárról indultunk. Megnéztük a Károlyi kastélyt mely neoreneszánsz stílusban épült Ybl Miklós tervei alapján 1885-ben. Az emeletes építmény látványossága a díszes tetőzet, és a kémények. A három különálló épület egy udvart zár közre. Szintén Ybl Miklós tervei alapján készült az Ivócsarnok. Híres a Parádi víz, mely kénhidrogént tartalmazó, szénsavas gyógyvíz. A vulkáni utóhatások terméke.

Miután pecsételtünk, és mindenki elfogyasztotta a reggeli kávéját elindultunk a piros sáv jelzésen. Útközben kellemesen elbeszélgettünk, nevetgáltunk. Csodáltuk a napsütést, de sajnos nem sokáig. 5 km múlva elértük a Vörösmarty túristaházat, ahol már szükség volt az eső elleni óvintézkedésre.

Pecsételés után rögtön indultunk is tovább Mátraházára. Útközben utólért az eső. 2 km után - kicsit ázva – megérkeztünk. Igyekeztünk fedett helyre húzódni, mert már felváltva szakadt az eső és a hó. Mindenki elfogyasztotta az ebédjét, majd rövid tanakodás után a sárga sáv jelzésen indultunk Mátrafüredre. Megnéztük a Hanák Kolos kilátót, a Rákóczi forrást. Mire Máriácskához értünk már a csapat összes tagja bőrig ázott.

Mátrafüreden még pecsételtünk egyet. Az utolsót! Majd átnyújtottam a résztvevőknek a jól megérdemelt kitűzöt. Úgy döntöttünk, hogy nem ázunk-fázunk tovább. Pedig még a Sár-hegyet érdemes lett volna megmászni. Kitűnő körpanoráma párosul a fantasztikus növényvilággal. Na de talán majd legközelebb!

Füreden buszra szállva utaztunk kényelmesen Gyöngyösre. A buszmegállóban elköszöntünk egymástól, és mindenki ment haza.

Úgy gondolom, hogy egy túravezető mindig a legjobbat, a legszebbet szeretné megmutatni a túratársainak. Az út tervezése, gondolatbeli megvalósítása valahogy „feldobja” az embert. A bejárásnál azon gondolkozik, hogy hol áll meg a csapat pihenni, milyen látnivalók vannak, és azokról mit érdemes tudni az először arra túrázóknak. Igyekszik minden tényezőt figyelembe venni: mi van, ha késik a busz, lassan haladunk... Egy tényezőre nem lehet előre felkészülni. Az időjárásra. Hát igen! Pontosan úgy jártunk, mint Vörösmarty, aki barátjának írt levelében említi meg, hogy az út során mennyire eláztak. Igen, mi is eláztunk, de örömmel töltött el, hogy hazafelé a buszon a résztvevők arcán nem a szomorúságot, fáradtságot láttam, hanem, hogy mennyire jól esett ez a kis séta, és szellemileg felfrissülve, fizikailag kicsit elfáradva töltik el a vasárnapból megmaradt pár órát. És ezt jó látni!

Köszönöm a résztvevőknek, hogy megjelenésükkel emelték a túra hangulatát!

Gedei Kati